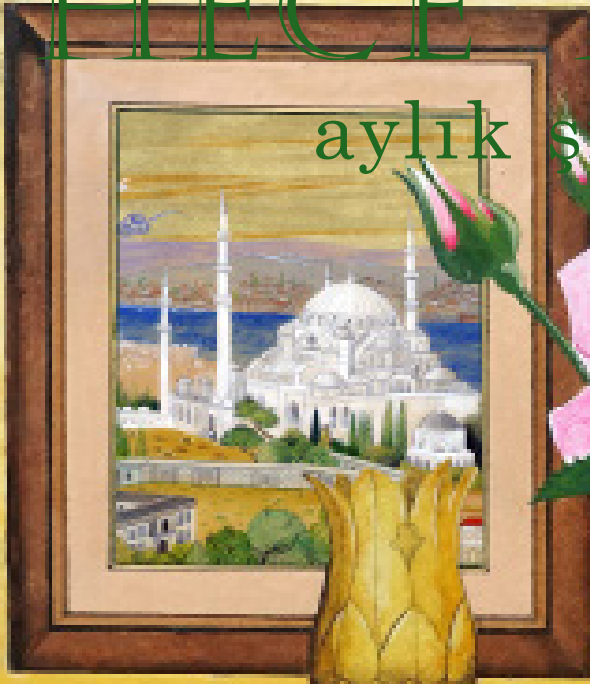

HECE TASLARI

aylık şiir dergisi

- Ahmed Akbulut -

85.on5mart2022

hece taşları

aylık şiir dergisi

yayın yönetmeni

tayyib atmaca

son okuma

metin özarslan

kapak resmi

ahmet efe

muhabbet yeri

haydarbey mh.32077.sokak

armada/2 d blok nu: 6

onikişubat/kahramanmaraş

0535 391 92 50

hecetaslaridergisi@gmail.com

85. sayı 15 mart 2022

issn 2149-4509. (e-dergi)

BU SAYIDA

- ◆ Tacettin Şimşek / Gazel 3
- ◆ Yaşar Bayar / Yitik Bir Mesnevide
Eski 'iz'leri 4
- ◆ İsmail Kutlu Özalp / Yalnızlık 6
- ◆ Mustafa İmir / Sen de Ağlarsın 7
- ◆ Elvin Mütaliboğlu / Değil mi? 8
- ◆ Köksal Cengiz / Edebi Vustat Çağı 9
- ◆ Metin Mert / Anne ve Çocuk 10
- ◆ Mutlu Gavcar / Kerem Kıl Kuluna 11
- ◆ Lütfi Kılıç / Yedekli Koşma 12
- ◆ Yasin Şen / Nasıl Rahat Olur İnsan 13
- ◆ Ali Rıza Atasoy / Şiir ve Şaire Dair
Birkaç Kelam 14
- ◆ Tofiq Həsənli / Gözümün Qarası 17
- ◆ Birkan Akyüz / Sancak 18
- ◆ Mehmet Güneş / Bizim Türkülerimiz 19
- ◆ Emine Savaş / Yağmur 21
- ◆ Şəfa Vəliyeva / Yarpaq Ayrılığı 22
- ◆ Rafiq Oday / Düşür Qarmağa 23
- ◆ Metin Özarslan / Yolcu 24

◆ Tacettin Şimşek

Gazel

Vefatının 421. Yıl Dönümünde Baki'nin Şiirini Tahmis

Ferman çıkardın gel dedin hülyalara saldı beni
Mazmun düşürdün gül dedin imalara saldı beni
Sevdana şahit bul dedin davalara saldı seni
*Hattım hesabın bil dedin gaogalara saldı beni
Zülfüm hayalin kıl dedin sevdalara saldı beni*

Akşam sabah seyran edip dağlar kadar iman edip
Yüzlerce can kurban edip binlerce dil viran edip
Bazen coşup isyan edip bazen susup figan edip
*Geh âb-veş giryan edip geh bâd-veş pûyan edip
Mecnun-ı ser-gerdân edip sahralara saldı beni*

Varlık dedim sürgün dedin kurtulmamız mümkün dedin
Hem sevgimiz düzgün dedin her tutkudan üstün dedin
Âşıklarım görsün dedin ben semtiyim hüznün dedin
*Vaslım dilersin çün dedin lütf edüben olsun dedin
Yarın dedin bir gün dedin ferdalara saldı beni*

Dünyada sen ahrette sen cennette sen cinnette ben
Manada sen hasrette sen sevdada sen gurbette ben
Devlette sen hicrette sen elbette sen elbette ben
*Yûsuf gibi izzette sen Yâkûb-veş mihnette ben
Dil sâkin ü beytü'l-hazen tenhalara saldı beni*

Taci sözün yalnız sitem lakin hayalin muhteşem
Yaşlar döker mahzun kalem sevda fısıldar her dizem
Sen Aslı oldun ben Kerem efsanemiz dillerde hem
*Bâkî-sıfat verdin elem ettin gözüm yaşımı yem
Kıldın garîk-i bahr-ı gam deryalara saldı beni*

(öl. 7 Nisan 1600)

◆ Yaşar Bayar

Yitik Bir Mesnevide Aşk Eski'iz'leri

/Ruhumun onun ruhuna "hoş geldin" dediğini duydum/

Çemenzâr gözlerinin içinde güller biter
Bir merhamet serinliği akar saçlarından
Esrik bir dönemeçte; kaşların, tir tir titrer
Küle/sele karışır, şehlâ yamaçlarından
Işık, suyla öpüşür; ayna tutar semender

Ruhunun terkîbidir; upuzun kirpiklerin
Yeniay gülüşlerin sonsuzluk çağlayanı
Kalbinde konuk bekler; ülfetin, saf yasemin
Düşüveren kâkülün oyuncakçı dükkânı
Aşk kumbarasında birikir söylediklerin

Gamzen, gül renkli bulut; ince sudur serpilir
Gümüş çağlıyla, bir hüznün fıskiyesinden
Gözlerime bakıp usumdan geçeni bilir
Biçerim mutluluğu su akışı sesinden
Nirân düşmüş dudağın sanki bir gökçe şiir

Bilge dilinde esma: aşka uçan bir martı
Çiçek/ten yollarında gül-şafak rüzgâr eser
Umudun besmelesi, zamanın payitahtı
Ellerinde kınalı, keklik resmi gülümser
Çöl mahlâsı ezgindir ayışığı sonatı

Bengisuya kazınmış, her çiçek sırdaşındır
Sevincin yelpâzesi titrer ak ellerinde
Ateş renkli fânuslar, canfeza yoldaşındır
Binlerce bülbül şakır saçının her telinde
Kuşatmış dağı-taşı, yağmurlar gözyaşındır

Yüzün bozkır güzellemesi; kuğu ilkyazı
Gözyaşları dolaşır yorulmuş eteğinde
Sen gülünce ay döner, başlar yıldız niyazı
Irmağa düşen aksin; ecrim büyür gölgende
Fecrin öptüğü ay mı, yanağında kırmızı

Pek farkında değiliz, sensiz bir törpü zaman
Konup gün kasrından köpüksü kuşlar kalkar
Senden iz taşımayan her şey, haşat ve üryan
Sevinç âyetleriyle dilinden bahçe sarkar
Başaklar dans ederler bastığın topraklardan

Gülsen, uyanır toprak; suya firûze düşer
Hayal ilmihalinde bakışın kutlu sabah
Fersiz kalır aynalar; gülter hüsnün bir mahşer
Bir hasret adası, gönüllerde inşirah
Tebessüm valsini ile gölgene bûse düşer

Kalbinin balkonları: soylu, başıboş kısrak
En nadide zamanlar can olur, can teninde
Kuytu kıraçlarda, ağzın bir vahadır: berrak
Sündüs harfli serinlik, örtüdür bedeninde
Ey beni göğsüne, yerleşik kılan sağanak

◆ İsmail Kutlu Özalp

Yalnızlık

Sitemkâr çâreler sunup adınca
Gözlerime demir attı yalnızlık.
Sensizliği yudum yudum tadınca
Nasıl yüreğime battı yalnızlık.
Gözlerime demir attı yalnızlık.

Nedene mim koydu nasıl, nicece
Sevdalar üşüdü en son hecede
Ellerime yıldız düşen gecede
Mehtabıma gelip çattı yalnızlık.
Gözlerime demir attı yalnızlık.

Ateşten dudaklar suyla küşüştü
Başıma yenilmez devler üşüştü
Ansızın içime bir sızı düştü
Aklımda pusuya yattı yalnızlık.
Gözlerime demir attı yalnızlık.

Aldatıp acıyı haz eyleyerek
Bin türlü cilveyle naz eyleyerek
Tenhadan övgüyle söz eyleyerek
Kendisini bana sattı yalnızlık.
Gözlerime demir attı yalnızlık.

Eksiğimi tam etmedi tamından
Nedense geçmedi intikamından
Ruhumu çürüttü kendi gamından
Acımdan her zevki tattı yalnızlık.
Gözlerime demir attı yalnızlık.

Bir hayalden ince süzülüp indi
Hüznümü kahrına gölge edindi
Her gece uykuma, düşüme sindi
Ben oldu kendine kattı yalnızlık.
Gözlerime demir attı yalnızlık.

◆ Mustafa İmir

Sen de Ağlarsın

Müşfik ve vakurca söylenir ansız
Bir ölüm haberi gelir zamansız
Temelin sarsılır, kalırsın cansız
Dipsiz bir boşluğa kayar ağlarsın

Şehadet hüznüne ortak olursun
Kendini mateme durur bulursun
Ağıtlar içersin feryat solursun
Ferasete nokta koyar ağlarsın

Ezgilerle birden yaşarır gözün
Buğulu bir hüzne bürünür yüzün
Hissini tarife yetmez de sözün
Gamlı bir havaya uyar ağlarsın

Canevinden haber ansızın vurur
Basiretin yiter, dimağın durur
Izdırabın akar, göz yaşın kurur
Omuzu duvara dayar ağlarsın

Bazan gözyaşını saklı tutarsın
İçine akıtır içip yutarsın
Metanete mecbur sabır katarsın
Acıyı ruhunda duyar ağlarsın

Katı yürekleri keder bağlamaz
Aşk çekmemiş gönül zaten çağlamaz
Yanılıp söyleme: 'erkek ağlamaz'
Endamı zihninde yayar ağlarsın

Hasretin dayanma gücünü aşar
Anılar canlanır hayalden taşar
Sebepsiz umutla yüreğin coşar
Yaşanmışlıkları sayar ağlarsın

Evladınla uzun bir yol koşarsın
Başarıyı kutlar, coşku yaşarsın
Yufka yüreğine kendin şaşarsın
Sessiz bir sevince doyar ağlarsın

Sevenin gözünden süzülen yaşa
İnanan, güvenen, seven bakışa
Bazen bir ağaca ya da bir kuşa
Bir anlık gafletle kıyar ağlarsın

İçini kahreden enerji dalar
Yaşama sevincin hüznüle solar
Susayan ruhunu göz yaşın sular
Metanet hırkanı soyar ağlarsın

◆ Elvin Mütaliboğlu

Değil mi?

Bulutlar ağlıyor, miskin halından
Dökülen damladan ayan değil mi?
Sonbahar gelince ağaç dalından
Kopan her bir yaprak bir can değil mi?

Kader deryasına dalanda insan
Ölümlle yüz yüze kalanda insan
Azrail canını alanda insan
Aldığı her nefes zaman değil mi?

Bütün zorluklara rağmen güç veren
Hayatı, yaşamı bize sevdiren
Ruhumuza huzuru ihsan eden
Ferahlık yaşatan iman değil mi?

Dünyanın gözleri mucizeden tok
Macera doludur, baştanbaşa çok
Başka Kitaplara ihtiyacı yok
Hayat baştan sona roman değil mi?

Yar küsmüş sözümden bugün besbelli
Çekip gitmiş hayatımdan temelli
Şimdi söyle bana ey güzeller güzeli
Benim şair kalbim viran değil mi?

◆ Köksal Cengiz

Ebedi Vuslata Çađrı

Bilmem ahvalimi nasıl anlatsam?
Kelam kâfi gelmez, dil kalır nâçar.
Yüređimi hicranınla kanatsam,
Hasretinle sevda kokan gül açar.

Gülistanda sana hayran çiçekler,
Seni dillendirir börtü-böcekler,
Nasıl yandığımı ne bilecekler;
Emsalsiz aşkına olmuşum duçar.

Sensin dünyadaki huzur güneşim,
Tutuştukça kora döner ateşim,
Dilerim ebeden olasın eşim;
Bu mecnun beş vakit Hakk'a el açar.

Yokluđunla erim erim eririm,
Vuslatına neyim olsa veririm,
Niyazkâr'ım sana kurban olurum;
Gönlümden gönlüne turnalar uçar.

◆ **Metin Mert**

Anne / Çocuk

Yanında olsun annesi
Odalara sığmaz sesi
Bir saatçik ayrı kalsın
Tükeniyor hep nefesi

Etrafında şefkat ağı
Hem yavrusu hem de çağı
Gölge düşse gül yüzüne
Alevlenir gönül dağı

Her cümlenin önü anne
Sağı solu, sonu anne
Sözlerine yakışıyor
Ne söylese konu anne

Kimi sevinç, kimi yası
Ömür kenarı oyası
Bütün renkler bir tarafa
Gözlerinin tek boyası

Anne duasında derin
Haber olur uçar çabuk
Kalplerine meleklerin
Kırık yüzlü yetim çocuk

◆ Mutlu Gavcar

Kerem Kıl Kuluna

Derman-ı derdimi lütfet, sâkî kıl kuluna kerem,
Başka bir tabip aramam, kadeh-i gönlündür çarem.

Bahar soğuğu vurmamış, körpe dallarımızı bak,
Aşkımızın timsalidir çiçeklenmiş pembe badem.

Bela ve kışlara rağmen bıraktığın o yerdeyim,
Sırdaş-ı kâl ü belâya muhabbeti lütfet madem.

Pervane olup tutuştum lezzet-i âteş-i aşktan,
Ciğer-i kuş-u kalp yansa, eyvah etmemektir erdem.

Kays, çöllerin Mecnûn'uydu; ben ise buzun, ayazın,
Feryad ü figan dönerim kutuplarda devran-ı dem.

Bilmem aşk sarhoşu mudur, bencileyin ben-i âdem,
Derman-ı derdimi lütfet, sâkî kıl kuluna kerem.

Yedekli Koşma

Cemre düşmüş yüreğimde demlenip
Sular gibi akar idim bir zaman
Hayallerle süslediğim günümden
Yarınlara bakar idim bir zaman.

Yitirmezdim vakarı
Arardım buzu, karı
Karataş'a yukarı
Sap çektiğim günler hey!

Bir sevda uğruna tatlı telaşla
On yedi on sekiz körpecik yaşla
Ulu dağlar gibi dumanlı başla
Şimşek şimşek çakar idim bir zaman.

Yüreğimde nâr ile
Bin türlü efkâr ile
Ela gözlü yâr ile
Kem büktüğüm günler hey!

Dereler zamanla yarıştığında
Çiçekler çimene karıştığında
Ekinler boy verip, eriştğinde
Yaylalara çıkar idim bir zaman.

Dana, kuzu bayırda
Tapuluyum bu yurda
Tırpan çekip, çayırda
Ter döktüğüm günler hey!

Boş durmadım ne baharda ne yazda
Otluk paklar, ot bağlardım ayazda
Elim işte, dilim ise niyazda
Güzün tohum eker idim bir zaman.

Varırdım düğünlere
Bakardım oyunlara
Kırlarda koyunlara
Zil taktığım günler hey!

Bilmez miyim eğri nedir, doğru ne?
Terim sinmiş bu toprağın bağrına.
Çırpınırdım, geleceğim uğruna
Bentlerimi yıkar idim bir zaman.

Tığa yaba saplayıp
Merekleri dipleyip
Tarladan taş toplayıp
Kök söktüğüm günler hey!

Dizlerim titrerdi, davul çalanda
Dişimi sıkardım, darda kalanda.
Lütfü der; dolardım bayram olanda
Hoş türküler yakar idim bir zaman.

Sırlı bohçalarına
Kurban, lehçelerine
Gönül bahçelerine
Gül diktiğim günler hey.

◆ **Yasin Şen**

Nasıl Rahat Olur İnsan

Nasıl rahat olur gönül
Bir kâmilî bulmayınca
İnsan bedene sığar mı?
Kişi kendin bilmeyince

Gündüz gece içim yanar
Gönül bir kuş menzil arar
Bu yüreğim durmaz kanar
Bu derd ile ölmeyince

Dağlar taşlar meskenimdir
Bilmem bu dünya neyimdir
Derdim gönülde dâimdir
O dost ile gülmeyince

Âşık burda dâim kalsa
Dünya her gün ona gülse
Neye yarar onun olsa
Dost gönüle gelmeyince

Yanar âşık o güllere
Benzer oldu bülbüllere
Dost visâli gönüllere
Gündüz gece dolmayınca

Dost olmadan n'olur hâli
Gerçek sanır bu hayâli
İnsan akar su misâli
Burdan ibret almayınca

Şiir ve Şaire Dair Birkaç Kelam

Gerek evrensel planda gerekse milli kültür mirasımız itibariyle zengin bir şiir geleneği vardır. Edebiyat dünyasından gelip geçmiş bütün söz ustaları şu veya bu şekilde gelenekten hep beslenmişlerdir, bu kaçınılmazdır. O yüzden şiir sanatını kendilerine meşgale edinenlerin öncelikle edebiyat tarihinde temayüz etmiş belli başlı söz ustalarını sindire okumuş olmaları beklenir. Fakat bu yazının muhatabı olan bir kesim var ki onlara ne söyleseniz boştur. Bırakınız başkalarını okumayı, çağımızda edebiyatın ilk ve son temsilcilerinin kendileri olduğu vehmine kapılmış vaziyetler. Bu mecrada yol alırken kendilerini geliştirmek için çaba sarf etmek şöyle dursun, bilakis böylelerinin aynı yanlışlarda ısrarlı olmaları anlaşılır gibi değil. Hepsinin ortak özelliği şiiri çok seviyor olmalarıdır. Ama takdir edersiniz ki bir insanın tatlılar içinde en çok baklavayı seviyor olması, onun aynı zamanda iyi bir baklava ustası olabileceğini göstermez. Yok, illaki kendi eliyle yaptığını yemek istiyorsa o kişi önce iyi baklava yapmanın yöntemlerini öğrenmesi gerekir. Bunun için önce tatlı tarifi broşürlerine bakar, sonra bu işin ustalarını izleyerek işin inceliklerini öğrenir, en sonunda da tek başına yapmayı denemek suretiyle kendisini test eder. Ama edebiyat ve bilhassa şiir sahasında öyle değil, adam “Acaba bu işin de bir kuralı, bir ölçüsü olabilir mi?” diye hiç merak etmeden çalakalem yazıyor. Baklava yapmanın, çay demlemenin, denizde yüzmenin, bisiklet sürmenin, saç kesmenin, ayakkabı boyamanın bile kendine özgü bir takım kuralları olur da şiir yazmanın olmaz mı?

Elbette şiirin de bir vezni, bir kıvamı vardır. Vezin, zaten “ölçü” demektir. Aruz ve hece ölçüsünün kendine özgü teknik kuralları olduğu gibi serbest tarz şiirin de kendi içinde bir ölçüsünün, bir ritminin olması işin doğası gereğidir. Velhasıl şiiri çok seviyor olmak, bu vadide kalem oynatmak için yeterli değildir. Bir defa bu arkadaşların öncelikle şiirin ne olduğu veya ne olması gerektiği hususunda az çok bir malumat sahibi olmaları gerekir. Bilindiği üzere şiir sanatının bir şekil, bir de içerik yönü vardır. Şiirin şekil yönünü vezin, hece sayısı, uyak, durak, ses uyumu gibi unsurlar oluşturur. Serbest tarz şiirlerde dâhi dizeler arsında bir ahenk ve uyum sağlamak şiir sanatının olmazsa olmazla-

rıdır. Şiirin içerik yönüyle ilgili olarak ise işlenen temanın yanı sıra, Türk dilinin yazım kurallarına ve inceliklerine azami derecede vakıf olmak lazım gelir. Henüz (-mi) soru edatının, ad durumundaki (-de) ile bağlaç olan (-de)’nin, sahiplik eki (-ki) ile bağlaç olan (-ki)’nin nasıl yazılması gerektiği gibi ilkokul seviyesinde bile temel bilgisi olmayanlar, niçin ilk önce bunları öğrenmezler anlamıyorum.

Şiir, güzel sanatların en soylusu ve güzel söz söyleme sanatıdır. Şiir, edebiyatın en köklü ve en yaygın türüdür. Kadim çağlardan günümüze kadar nesir, şiiri bu tahtından indirememiştir. Şiir adını verdiğimiz “güzel söz söyleme” işini yapanlara şair ya da “söz ustası” diyoruz. O halde şiirde olmazsa olmaz ilk şart sözün güzel olmasıdır. Fakat “güzel-lik” kavramını tanımlayamıyoruz, bu yüzden de güzel olan şeylerden söz ederken “şiir gibi” diyerek tarif ederiz. Haliyle şiirin bizatihi kendisi güzel olduğu için, bugüne kadar dört başı mamur bir tarifi yapılamamıştır. Nasıl ki hocalar cenneti tam manasıyla tarif edemedikleri için bu dünyadan örnekler vererek tasvir etmeye çalışıyorlarsa, edebiyat tarihinde gelmiş geçmiş söz ustaları da şiiri başka nesnelere, olgulardan örnekleme ya da kıyaslama yapmak suretiyle tarif etmeye çalışmışlardır. Bu yüzden bugüne kadar tartışmasız, itirazsız, üzerinde herkesin mutabık kaldığı kesin bir şiir tanımı yapılamamıştır.

İbn-i Sina’ya göre “Sözün sultanıdır” şiir. Mal-larme’ye göre “Sözcükler dinidir”. Lamartin’e göre “İç ahenktir, rüyaların ve hüznün dilidir”. Yahya Kemal’e göre “Şiir, kalpten geçen bir duygunun lisan halinde tecellisidir. Düşündüklerimizi vezinle de olsa lisanla ifade edişimiz şiir değildir. Bir dizenin şiir olup olmadığı gayet aşikârdır, eğer o dize derunu ahenk ile ifade edilmişse şiirdir”. Necip Fazıl Kısakürek ise “Arı bal yapar, fakat balı izah edemez. Ağaçtan düşen elma da arz cazibesi kanunundan habersizdir.” diye tarif etmeye çalışmış şiiri. Orhan Veli “Şiir bir edadır” derken, Cahit Sıtkı da “Şiir bir deyiştir, sözcüklerle güzel biçimler kurma sanatıdır, şair de bu sanatı bilen kişidir” diyor. Ahmet Haşim’e göre ise “Şair ne bir hakikat habercisi, ne bir belagat insanı, ne de kanun koyucudur. Şiir dili musiki ile söz arasında, sözden çok musikiye yakın bir lisandır”. Haşim’e göre şiirde anlam düz-

yazıda yani nesirde olduğu gibi açık bir şekilde yer almaz. Bu görüşünü “Mana araştırmak için şiiri deşmek, şakıması yaz gecelerinin yıldızlarını ürperten zavallı bülbülü, eti için öldürmekten farklı olmasa gerektir. Et zerresi, susturulan o büyüleyici sesin yerini doldurabilir mi?” diye izah etmektedir. Bahattin Karakoça’a göre ise şiir “Evrensel bir dua biçimidir”. Geçtiğimiz günlerde kaybettiğimiz Sezai Karakoç da “Şiir ve şair ölmeyecektir. Çünkü insan ölmeyecektir. Çünkü hakikat ölmeyecektir. Şiir, hakikatin yüzülebilecek bir derisi değil, çıkarıldığında insan hakikatinin hayattan yoksun kalacağı kalbidir. Şiir hakikatin doğa ve tarih içinde atan nabzıdır, çarpan yüreğidir.” diyerek şiir söylemekten maksadın ne olması gerektiği hususunda bir bakış açısı ortaya koymaktadır.

Edebiyat tarihinden bu gibi örnekleri çoğaltabiliriz elbette. Farklı farklı cümlelerle ifade edilse de hatta birbiriyle çelişir gibi görünen görüşler olsa bile netice itibarıyla hepsinin “sözün güzel olması” noktasında buluştuklarını görüyoruz. İster şiir, ister nesir olsun, yazdığımız ya da konuştuğumuz sözün “güzel” olmasının ilk şartı, eskilerin deyişiyle sözün “fâsîh” olmasıdır. Başka bir ifadeyle dil kurallarına uygun, mana ve ahenk itibarıyla kursesiz ve pürüzsüz, aynı zamanda açık ve anlaşılır olması söz sanatının olmazsa olmazıdır. Fâsîh söz yerinde ve kurallarına göre söylendiğinde ise “belâgat” tecelli etmiş olur. Dolayısıyla söz ancak “fâsîh” ve “belîğ” olmasıyla edebî nitelik kazanır. Tanzimat dönemi şairlerimizden Muallim Naci sözün güzelleştirilmesini şöyle izah ediyor: “Söylenen sözde iki türlü güzellik aranır. Biri zâtî (aslında var olan) güzellik, diğeri arızî (sonradan olma) güzelliktir. Söz, bir güzel kıza teşbih edilse zâtî güzelliğini endamının düzgünlüğüne, hareketlerinin inceliğine, arızî güzelliğini de dış süslerine benzetmek lazım gelir. Bir güzel süslenmese de güzeldir, bir çirkin süslenirse de çirkindir. Zâtî güzelliğe sahip olunmadan, arızî güzelliğin ehemmiyeti olmaz. Fakat bir güzelde her iki unsur birleşip uyuşursa daha âlâ olur.” Dolayısıyla dış güzellik (şekil kuralları) ile iç güzellik (içerik) uyumu sağlandığında şair sözü sanat değeri kazanmış oluyor. O halde sanatçının eserini meydana getirirken dikkat edeceği en öncelikli husus, estetik kaygısı olmalıdır.

Burada izah etmeye çalıştığımız şiirin “fasih” ve “belîğ” yani “açık ve anlaşılır” olmasından dümdüz anlatım anlaşılmalıdır. Bilakis şiirde az çok bir kapalılık, bir miktar da olsa müphemlik olmalı ki biraz da şiiri güzel kılan onun bu yönüdür. Bu bakımdan şiir, Haşim’in ifadesiyle “Peygamberlerin

sözleri gibi, çeşitli yorumlara elverişli bir anlam genişliği taşımalıdır. Bir şiirin anlamı başka bir anlam olmaya elverişli oldukça, her okuyan ona kendi yaşamında anlamını verebilir ve böylece şiir, şairlerle insanlar arasında ortak bir duygulanma dili olmak aşamasına erişebilir. En zengin, en derin ve en etkileyici şiir herkesin istediği biçimde anlayacağı ve bundan dolayı sonsuz duyarlıkları kapsayabilecek bir genişlikte olmalıdır.” Yoksa ahenk ve estetikten yoksun, alt alta sıralanmış tekdüze söz kümelerini şiir diye söylemek bu soylu sanata yapılabilecek en büyük bühtan olur. Bırakınız sosyal medya paylaşımlarını elime geçen bazı antolojilerde, şiir seçkilerinde öyle seviye altı metinler gördüm ki bunların bu kitaplara nasıl geçirilip kayıt altına alındığına hayret ediyorum. Bu noktada yayıncılara çok büyük sorumluluk düşmektedir. Bu durumun “Burası ticari müessesedir, bize basım için verilen eserin içeriğiyle ilgilenmeyiz” anlayışının sonucu olduğu kanaatindeyim.

Katıldığım bazı kültür sanat etkinliklerinde ve sosyal medyada şiir adıyla öyle uzun uzun manzumeler okunup paylaşılıyor ki “Gerçekten bu adamlar alt alta sıralanmış bunca laf kalabalığının şiir olabileceğine kendileri de inanıyorlar mı acaba!” diye merak ediyorum. Oysa şiir sanatında sözün ne eksik ne fazla, kısa ve öz olması esastır. Orhan Veli’nin “Gemliğe Doğru” isimli on altı hecelik, altı sözcükten oluşan, üç dizelik bir şiiri var.

*“Gemliğe doğru
Denizi göreceksin
Sakın şaşırma”*

Ben bu şiiri öğrencilik yıllarımda ilk kez gördüğümde “böyle şiir mi olur!” demiştim. Şairin böyle bir şiiri ne gibi bir saik sonucu yazmış olduğunu yerinde görünce bir kez daha anladım ki bir başka şairimiz Cahit Zarifoğlu’nun “Asıl marifet bulut-taydı, ama herkes yağmura şiir yazdı” dediği gibi söz sanatında asıl marifet nicelikte değil, nitelikteymiş. Geçtiğimiz yıllarda bir gün bestekâr arkadaşım Ramazan Özyurt ile bir kültür sanat etkinliğine katılmak için Yalova’ya gidiyorduk. Arkadaşım araba kullanıyordu, ben de bir taraftan onunla sohbet ediyordum, bir taraftan da geçtiğimiz yerleri seyrediyordum. Derken Gemliğe girerken bir dönemeci döner dönmez denizle burun buruna geliverdik, haliyle de çok şaşırдық. İşte şair böyledir, yerine göre hiç kimsenin fark etmediği küçük bir ayrıntıyı görür ve onun üzerine üç satırlık bir kelâm eder ki o şiir olur. Bir başkası da birbirinden kopuk yüzler-

ce satırı şiir diye alt alta sıralar ama hepsi bir ceviz kabuğunu doldurmaz.

Öğretmen şairlerimizden Mehmet Ali Yücel'in "Yakîn" şiirindeki şu dörtlükte çizilen tabloyu başka hangi metinde bulabiliriz şiirin dışında?

*"Sonra sen gelirsin yağmurlar gelir
Su yolunu bulur bense bulamam
Bir sabır ararım dayanmak için
Amma ki dünyadır fazla kalamam"*

Dünyanın bin bir mihnetinden bunalmış, yolunu şaşırılmış insanın tam sabır için bir dayanak aradığı sırada, hayatın geçici olduğu gerçeğini idrak edip rahatlaması nasıl bir asil duygudur. İllaki şiirden bir şey anlaşılmalı gerekiyorsa, böyle bir ruh iklimine başka hangi sahada rastlayabiliriz?

Bir başka öğretmen şairimiz Musa Kabadayı'nın "Mal Beyanı" şiirindeki şu dizelerindeki kadar insanın yüreğine dokunan başka ne olabilir?

*"Zaman ki sizlere bölünmüş dörde
Aşığa her mevsim güzdir efendim
Aşk ile bakarız kuş ile kurda
En sarp dağlar bize düzdür efendim"*

Şeyhmus Çiçek'in "Bana Ne" şiirinde şu dizelerinde ifadesini bulan, kâinattaki her varlığa aşkla ve hikmet nazarıyla bakmak gerektiğini bize şair kelimelerinden başka hangi söz hissettirebilir?

*"Bir baktım ki her varlıkta bir mana
Taklidinden erdim gerçek imana
Demir attım aşk denilen limana
Umanlardan denizlerden bana ne"*

Bir diğer öğretmen şairimiz Yavuz Cetin'in "Kış Lirikleri" şiirindeki şu dizeler kadar canlı bir kış tasvirine hangi ressamın tablolarında rastlayabiliriz?

*"Ağaçlar üryan düşer
Hüzün büyütür bağlar
Bir kadın koynunda kalbi sorunlar
Saksılarda kalmış baharı sular
...
Kimse bilmez
Kuşlar ve yoksullar bilir
Kış ne demektir
Nedir kar"*

Kış geldi mi sıcak odaların anne kucağı kadar güvenli oluşunu, buna mukabil karın bir gurbet gibi kenti kuşattığı sokaklarda yoksulların düşlerinin kaldırımlarda üşmesini, babaların kömür telaşını, serçelerin mustarip halini, mevsimin en çok da kuşları ve yoksulları vurduğunu kim hatırlatırdı şairler olmasaydı?

Yine bir başka öğretmen şairimiz Talat Ülker'in "Cennet Meyvesi" şiirinde yaptığı aşkın tarifini şairler dışında başka kim, nasıl yapabilir?

*"Çok yükseğe konmuş aşkın çitası
Ya vuslat ya ölüm yoktur ortası"*

Şair bu iki dizeyle aşkın öyle bir tanımını yapmış ki ne eksik ne fazla, ne ekleyecek ne de çıkaracak bir şey bırakmamış. Şiir işte böyle bir şey olması lazım gelir diyoruz.

Günümüzde şiir kitapları neredeyse artık basılmıyor, dolayısıyla iyi şiirler geniş kitlelere ulaşmıyor. O yüzden bu yazıda günümüz şairlerinden isim zikretmek suretiyle birkaç örnek vermeye çalıştım, şüphesiz iyi şiir yazan başkaları da var. Şiir sanatına gönül verenlerin gerek kültür sanat etkinliklerinde gerekse sosyal paylaşım platformlarında kendi çalışmalarının yanı sıra başka şairlere ait iyi şiirlere de yer vermeleri önemlidir. Ayrıca gerek antoloji çalışmalarına, gerekse süreli yayınlara alınacak eserlerin seçiminde azami titizlik gösterilmesi sanata ve sanatçıya saygının gereğidir. Böylece "Marifet iltifata tabidir" gerçeğinden hareketle, özgün sanat eserlerinin gün yüzüne çıkmasına bir nebze de olsa kapı aralanmış olacaktır diye düşünüyorum.

Bütün bunlara rağmen "Şiir bitti mi, öldü mü?" diyenlere inat şiirin hiçbir zaman bitmeyeceğine, ölmeyeceğine inanıyorum. Anadolu'da sınırlı imkânlarla yayın hayatını sürdürmeye çalışan edebiyat sanat dergilerinde yayınlanan ve bazı şehirlerde yerel yönetimler tarafından açılan şiir yarışmalarında dereceye giren şiirleri gördükçe şiirimizin geleceğine ilişkin ümitlerimiz daha da pekiyor. Serbest tarz şiirin yanı sıra ülkemizde halen iyi aruz şiiri ve iyi hece şiiri yazan bir damar, bir kuşak var. Geçmişten günümüze intikal eden bu kadim sanatı, şüphesiz geleceğe onlar taşıyacaklardır. Diğerleri akarsuyun üzerindeki saman çöpleri misali göründükleri gibi kaybolup gideceklerdir.

◆ Tofiq Həsənli

Gözümün Qarası

Yığışb gözümün içinə köçdün
Gözümə bir daha girən olmasın.
Sərirəm üstünə kipriklərimi,
Səni gözlərimdə görən olmasın.

Gözümün ağında yuxulayırsan,
Gözümün qarası sənə balıncdı.
Üstünə sərdiyim kipriklərim də,
Yuxumu kəsməyə neçə qılıncdı.

Gözümə çəkirəm baxışlarını,
Baxıram, nə zaman oyanacaqsan?
Yılığb saxlamışam gözyaşlarımı,
Yuxudan oyanıb yuyunacaqsan.

Gözlərin gözümdən boylanır nəsə,
Gözümün içindən görmürsən məni.
Əgər gözlərimin içindəsənsə,
Bəs niyə yollarda gəzirəm səni?

◆ Birkan Akyüz

Sancak

Bir gece ansızın ufkuma doğan
Hüznümü kaplayan duman sancağım
Yıldız yıldız düşen, hilalle yağan
Kanayan yarama derman sancağım.

Semaya yansıyan Kudret'in sesi
Peygamber kokusu, şehit nefesi
Asumanın süsü, aşk prensesi
Gönüller fatihi yaman sancağım.

Bir mazi adını andığı zaman
Ya Yavuz olursun ya da Alparslan
Ne çok sevmiş gülüm, seni Yaratan
Toprağa dikilmiş ferman sancağım.

Öpsem koklasam da naza sığmazsın
İçimde tutuşan köze sığmazsın
Kelama nakşetsem söze sığmazsın
Kalbime yazdığım destan sancağım.

Şühedaya canan, bir tende bin can
Nurla doldu cihan, yandı heyecan
Gözlerimde nihan, kalpte helecan
Emanet-i Rahman, mihman sancağım.

◆ Dr. Mehmet Güneş

Bizim Türkülerimiz

Efendi Barutçu ve Ali Akbaş Ağabeylerime

Gökyüzünü çadır, güneşi tuğ yapan bir ecdat... Orta Asya bozkırlarından Anadolu yaylasına ezgiler taşıyan kopuz... Yıllar yılı gönül sazımızın tellerinde gezinen mızrap; dile gelip anlatsın bizi... Anlatsın, Altay Dağları'nın derin vadilerinden seslenip; nazlı Tuna'nın suladığı topraklarda yankılanan türkülerimiz... Çin Seddi'nden Viyana kapılarına, Moskova steplerinden Yemen'e kadar hükümfermâ olan gönül coğrafyamızın dört bir yerinden, binlerce yıllık tarihimizin derinliklerinden çağlayan türkülerimiz... Eşsiz zenginliklere dil-beste olan; kültürümüze renk, duygularımıza âhenk veren türkülerimiz...

Türkülerimiz; mâzîden hâle, hâlden istikbâle uzanan kültür köprüsünü; bir dut dalından, bağlamanın telinden, mızrabın elinden ve dizelerin dilinden oluşan dört temel direk üzerine kurmuştur. Hâl böyle olunca tevârüs edilmiş bir asâletin bütün letâfetini en yalın hâliyle, ama en güzel bir biçimde anlatan; zamanın sînesinde demlenirken târifsiz güzelliklerin yansıdığı bir muammanın sırrıyla hemhâl olmuş ve her yanımızı esrarlı bir şafak ışığıyla saran gönül dünyamızın sönmeyen yıldızları hâline gelmiştir türkülerimiz.

Türk Milleti'nin; duygularındaki enginliği, iç âlemindeki zenginliği ve dünyaya bakışındaki güzelliği, en mükemmel bir biçimde türkülerimiz terennüm ederken, ruh dünyamızın şifrelerini de ortaya koyar. Türkülerimizin bir başka özelliği ise; şâir bir milletin kendi yüreğine doğru yürümesiyle işittiği âşına seslerden ve sevdâ gergefinde doyumsuz bir aşkla dokuduğu ışıklı nağmelerden oluşan bir şehriyin olmasıdır.

Türkülerimiz, sözlerindeki zarâfet, makamındaki güzellik, yorumdaki mârifet ve icrâ edilişindeki ihtişam sebebiyle dinleyenleri kendisine hayran bırakır. Bahar mevsimlerindeki hudâyî nâbit mîsâli açan kır çiçeklerine benzeyen türkülerimiz, kültür dünyamızın en güzel güllerinin derildiği müstesnâ bir gülşendir.

İçimizi yakan türkülerimiz başımızda boz du-manlar tütürür. Teselli verirken bile elemin bir başka burcunda gönlümüzü mesken tutturur. Aşkın hudut tanımayan coşkusu, ahde vefânın ne demek olduğunu ve insanoglunun gem vurulamayan duygularını ancak türkülerimiz anlatabilir. Bir sanat şâhikası olan türkülerimiz; kültürümüzün turkuaz renklerini yansıttığı ve insanımızın her hâlini terennüm ettiği için binlerce yıldan beri dilden dile dolaşır, nesilden ne-

sile ulaşır. Türkülerimizin zamana bu denli mukâvemet göstermesi; duygu penceresinden ömür rüyâsını seyreden bir hayat destânı olmasındandır.

Türkülerimiz, karanlığı titreten bir şafaktır kimi zaman... Kimi zaman da gecelerin ağaran saçlarına, yakılıp seher vakti yapılan duâlar gibi içimizi titretir. Bu sebeple olsa gerek, güneşin yedi renginin üstüne sayısız duygu tayfları düşüren türkülerimiz; kirpiklerimizi ıslatırken, göz bebeklerimizden parıldayan bir ışık şûlesi yansıtır âsûmâna...

En çorak gönülleri yeşerten bir ışık seli... “Anamızın ağzımızdaki ak sütü” olan güzelim Türkçemizin doyumsuz dizeleri... Ve dilimizde rengârenk açan çiçeklerdir türkülerimiz... Ruh kökümüz, kültür mayamız; “Gök kubbede bir hoş sadâ” olan mahyalarımız... Adımız, andımız, maksadımız, maksûdumuz, ağız tadımız ve bizi, “Biz” yapan gönül sesimiz; türkülerimiz... Gözlerinde hünkâr tuğrasına özlemin gülümsediği, bakışlarına Evlâd-ı Fâtihan hüznünün çöktüğü, kalbini; “Ülkü denen nazlı gelinin” yaktığı, “gönülleri birleşen, uzaklarda dertleşen” insanımızın yürek yangını, türkülerimiz...

Gurbet ve hasretin iç içe girdiği, sevinç ve coşkunun el ele verdiği, hüsrânın hüzzama, tarihin destana dönüştüğü ezgiler... Gidip de dönmeyenlerin, gelip de görmeyenlerin, gözü yaşlı anaların, garip kalan sılaların anlatıldığı dizeler... Yârinden, yârânından ayrılanların, “Öz yurdunda garip” kalanların, “Vatan-da gurbet”i yaşayanların, bahtının rüzgârında savrulanların, Yunus gibi aşk özünde Hakk'ı bulanların, îmanın, inancın, sevincin, kıvancın, fitratın, tabiatın, kısacası hayatın aynasıdır türkülerimiz.

Desen desen, nakış nakış, ilmik ilmik bir Türkmen kilimi gibi zamanın gergefinde dokunan ve millî kültürümüze tuğrasını vuran dizeler... Bâzen hikmetli bir dörtlük, bâzen hazin hazin söylenen bir ağıt, bâzen bir cenk havası, bâzen bir koçaklama, bâzen de içli bir gurbet türküsü olan ezgiler... Bir Azerbaycan mahnısı, bir Kırım kaytarması, bir Kerkük hoyratı, bir Rumeli havası, bir Yozgat Sürmelisi, bir Kırşehir bozlağı, bir Urfa gazeli, bir Antep güzellemesi, bir Erzurum tatyânı, bir Harput gazeli, bir Maraş uzun havası, bir Diyarbakır ağıdı, bir Trakya karşılaması, bir Karadeniz yayla havası, bir Ege zeybeği türkülerimiz.

Bâzen fazilet erbâbının muhabbetinden feyz alan bir nasihat olur... Bâzen “Yemen Türküsü” gibi bizi yakıp kül eder... Yaralı gönlümüzü şeydâ bülbül, sînemizi şerha şerha yol eder bizim türkülerimiz.

Gazâ meydanlarından inşâ ettiğimiz medeniyete; hükümân olduğumuz denizlerden serhat boylarına kadar, kitâbesi okunmayı bekleyen bir tarihin içinden türkülerimiz yankılanırdı... “Nal seslerinin kısarak sesine” karıştığı o muhteşem mâzimizde; gülbank çekilip kös vurulurken, mehterânın Tekbîr aldığı duyulurdu. “Kur’ân’da zafer vâdediyor Hazreti Yezdan” sedâlarıyla yer gök inlerdi. Fethi Mübîn aşkına, “Bir gün gemiler dağlara tırmandı denizden...” Ve bir çağ kapanırken, yeni bir çağa kavuşan insanlık, insanlığı öğrendi bizden...

Zaman geçti, güneş kemâle erdi, zevâl devri başladı. Estergon Türküsü dilden dile dolaşırken “gönümüzü sinsi bir firak kemirdi.” “Yine şahlanıyordu kolbaşının kıratı”, lâkin Kırım’da güneş batıyordu; mahzun ve bizden habersiz... “Koca Çınar” tarih olurken, gün batımından “Çanakkale içinde vurdular beni” diye bir türkü yayıldı. Yıllar yılı Çanakkale’de, Sarıkamış’ta, Kafkaslarda, Kütü’l-Amâre’de, Galiçya’da, Trablusgarp’ta, Mısır’da, Balkanlarda, Yemende, Kıbrıs’ta her zaman vurulan biz; koltuğa kurulan hep başkaları oldu, ne yazık ki...

Ve şimdi “Çankaya yokuşunda” söylediğimiz marşı terennüm ederken “Çırpınırdı Karadeniz” dizelerinde aşka gelir türkülerimiz. Mukaddes sancakların altında boy verip destanlaşanların, “Can özünden besmeleyi çekerek”, “Mekke’nin tevhit nûrunda yıkananların”, Malazgirt’den Dumlupınar’a; “Ya Allah!.. Bismillah!.. Allâhü Ekber!..” nidâlarıyla yol bulanların, “Tunada abdest alıp, Çin Seddi’nde namaz kılmayı” düşleyen ozanların dilindeki kutsal mefkûrelerdir türkülerimiz.

“Âsûmânın fânusuna” sığmayan türkülerimiz bir ışık şülesidir ki, gönülden gönüle yayılır sessizce... Zaman ve mekân ötesine taşınır bir muammânın sırrı içinde... Sılanın hasreti, gurbetin derdi bir başka duygusallıkta dile geldiği türkülerimiz...

İçimizde yaşanan gurbeti, gurbetin hasret tüten acısını, gariplik duygusu veren yalnızlığını, sıladan gelen yâr kokulu, memleket kokulu esintilerini tâ yüregimizin başında duyduğumuz türkülerimiz. Zâten gurbet; atayurdumuz Uluğ Türkistan’dan ayrılırken dūçar olduğumuz ve yıllar yılı dindiremediğimiz bir sızıdır, yüregimizde... Bu sebepten olsa gerek bir başka dokunur sılayı yâd eden, gurbeti anlatan türkülerimiz Anadolu’dak ıstırâbı, gurbeti, sılayı ifâde eden; boğazımıza düğümlenen memleket hasretininin uzun havalarda yoğunlaştığı ve gönül yangınlarımızdaki kar beyaz sevdâların “üç harf, beş nokta” diye târif edildiği “aşk”ı anlatan türkülerimiz...

Aşk; bir fâniye fedâ edilemeyecek kadar değerli bir duygu olduğu için, “aşk-ı mecâzî”, “Aşk-ı Hakîkî”ye yol bulduğu zaman ebedileşir. Türkülerimizde, İlâhî

aşka giden yolun beşerî sevginin tekâmülüyle meydana geldiği, bu olgunluğu veren dergâhların rahlesinde insanımızın “Hüsn-ü Aşk”ı bulduğu ve “Yeşil köşkün lambası”nın İlâhî aşkla yanmaya karar kıldığı anlatılır anlatılmasına, ama bizler; ya çok geç anlarız, ya da ‘bize ayrılan vakti’ gaflet içinde zamanı katlederek geçirir ve göçüp gideriz hayata geliş gayemizin ne olduğunu bile anlamadan veyâ anlayamadan...

Gönül kumaşı ipekten olan insanımızın duygu gergefindeki bir sevgi demetidir türkülerimiz... Varlığın sebebi sevgidir, “Vâreden”e sevgiyle ulaşılır ve sevgilerin en yücesi olan Muhabbetullah’ı bulunur türkülerimizde... Kâh Yesevî “Hikmet”i, kâh Yunus “İlâhî”si türkülerimiz...

Bizim türkülerimiz; nûrânî sözlerden örülmüş bir taç olup, onulmaz gönül yaralarına şifâ dağıtan bir ilaçtır. Tefekkür çiçeklerinin açtığı hazinelere tevârüs eden türkülerimiz; hâtırâlarımızın beşiği, irfânımızın ışığı, annelerimizin ninnisi, ninelerimizin ilâhîsidir... Hakk’a sevdalıların “Gül” kokan “Nefes”i ve Kevser Irmağı’nın kalbimizde çağlayan sesidir türkülerimiz...

Hülâsa, türkülerimiz; hayatın her kesitinden, tarihimizden, coğrafyamızdan, inancımızdan, ruh kökümüzden, değer yargılarımızdan, hayatı kavrayış biçimimizden, töremizden, gelenek ve göreneklerimizden, folklorumuzdan, yaşantımızın her safhasından ve ömrümüzün her mevsiminden izler renkler taşıyan mükemmel âbidelerdir. Türkülerimiz, modern çağın metalik gürültülerinden meydana gelen; yılan tabiatlı, timsah ruhlu, kaktüs görünümlü pozitivist dünyadan yükselen bir ses kirliliği olmadığı gibi; aklı putlaştıran, aşkı öldüren duygu fakiri bir nota karmaşası da değildir aslâ.

Hâsılı türkülerimiz; sazın söze, sözün saza Türkçe düşünüp, Türkçe söylediği muazzam kitâbelerdir. Bizim Türkülerimiz; al yeşil desen ve motifleriyle, bize has ifâde ve dizeleriyle, bizi anlatan muhtevâ ve müktesebâtıyla, gönül burçlarımızda dalgalanan “ses ve söz bayrağımız”ın en güzel, en nâdide, en anlamlı ve en hikmetli gönül oyalarıdır. Bütün bu ifâdelerin hatm-i kelâmı; türkümüz, Türk’ümüzdür... Tesadüf değildir âşıkların dilinden; “Türk’üz türkü çağırırız.” sadâlarının yıllar yılı hiç düşmediği. Bu yüzdendir ki gönül sazımızın tellerinden dile dökülüp dökülen zamanın sinesinde demlenen ve hazin bir hicranla Türk’ü söyleyen/söyleten her melâl kalbimize dokunan hüznümüzdür, ülkümüzdür ve dünyaya ebedî hükmümüzdür türkümüz...

Selâm olsun hâlimize ve hüznümüze âşına olan nesillere; melâlimizi ve merâmımızı anlayanlara; ülkümüzü, hükmümüzü, türkümüzü hakkıyla bilenlere ve “akleden kalp”le idrâk edenlere...

◆ Emine Savaş

Yağmur

Bir ikindi sonu akşam yelinde
Başladı ruhuma inceden yağmur
Gökkubbe boşandı varlık elinde
Böyle sarsmamıştı niceden yağmur

Başımda sabahı soğuk ayazın
Seherde söylenen tatlı niyâzın
Can verir neşesi nazlı dilbâzın
Yıkadı kalbimi acıdan yağmur

Dar sokaklarında bu koca şehrin
Hafsala sızlatan kokusu dehrin
Âleme yeterken damlası zehrin
Sildi karanlığı geceden yağmur

Gülüşün şerbeti dolaşsa kanda
Mihman olduğunda kurşunlu handa
Sahrayı gözünde şöyle dolanda
Yağsın üzerine heceden yağmur

Kollarımı açtım daldım sinene
Al beni buluttan huzur hanene
Kurbandır kâinat her bir danene
Bir kutlu duasın yüceden yağmur

Yediveren güller gülşenin hası
İzlesin raksında soylu rakkası
Bir şiir yazılan rahmet mahlası
Dirilir dilinde sözceden yağmur

Pervasız bakışın yaktığı kader
Bir can bir solukta ne kadar eder
Yıllarda yollarda uzayıp gider
Anlatır kendini halceden yağmur

◆ Şəfa Vəliyeva

Yarpaq Ayrılığı

Pəncərəmdən boylanır
Yaşılı getmiş yarpaq.
Baxışlarım xoflanır:
Payıza kim qalacaq?

Yarpaq...Yarı yaşıldı,
Budağa yaraşır.
Fəsil-ömür yaşadı...
Fəsil onu atacaq...

Bu da bir ayrılıqdı...
Rənglərə bulaşdı...
Dərdim hələ uşaqdı,
Payızla oynayacaq.

◆ Rafiq Oday

Düşür Qarmağa

Ölümün gözləri gülür,
Cavanlar düşür qarmağa.
Yağlılar eyş-işrətində,
Yavanlar düşür qarmağa...

Önümüzə hər tip çıxır,
Xeyir çıxır, şər tip çıxır.
Bicəngələr çərtib çıxır,
"Avam"lar düşür qarmağa.

Bir gün ağı, bir gün layla,
Üzümüz gülməyir ayla,
Kim desə ki, bu dünyayla
Davam var, düşür qarmağa.

◆ Metin Özarslan

Yolcu

Artık benden size ne kalacaksa
Götürün gönlünüz gözünüz doysun
Varlığım bir yere dağılacaksa
Tenhalıklar beni uzlete koysun

Bırakın ruhumu kendi dengine
Uçsun semasında sonsuza ne var
Boyayıp yüzümü hüznün rengine
Örmeyin önüne görünmez duvar

Açılın başımdan hava alayım
İçimi doldursun serin bir nefes
Sıkmayın, sarmayın sermest kalayım
Düşürmeyin tora, yapmayın kafes

Durun ve seyredin öyle öleyim
Koşsun küheylanım ala şafakta
Dudağımda tebessümle solayım
Kaybolan yelkenli gibi ufukta

Duyun söylediğim veda türkümü
Hicazkârın içli nağmelerinden
Bir gülüşle korkutarak korkumu
Çözeyim hürlüğü düğmelerinden

